

2. En Verden, spændt i Snørebaand,
 os passer ikke ganske;
 der faar man ingen Vennehaand
 men kun en Vennehandske;
 der dyrker man en Poesi,
 som skæres paa Maskine,
 |: Kernen mangler indeni, :|
 |: og Hakkelsen er det fine. :|

3. En Verden, hvor man ej kan se
 for lutter Pengekister,
 den er et Ideal maaske,
 men kun for en Filister;
 der brænder man Kamfin og Gas,
 men hvor er Solen henne?
 |: Engen er kun Blegeplads, :|
 |: og Skoven er kun Brænde. :|

4. Men vi har Tro paa Solens Glans,
 naar blot vi se lidt Skygge,
 og vi tør trøstigt binde Krans,
 før vi kan Huset bygge.
 Om Verden var et Hav af Graad,
 sang vi dog glade Sange:
 |: Haabet er en spinkel Baad, :|
 |: men den kan rumme mange. :|

Chr. Richardt.

288. Vift stolt paa Kodans Bølge.

(Dannebrog.)

Moderato.

R. Bay.

1. Vift stolt paa Ko-dans Bøl-ge, blod-rø-de Danne-brog! Din Glans ej Nat skal

døl-ge, ej Ly-net dig ned-slog. Du o-ver Hel-te svæ-ved, som

sang i Dø-dens Favn, dit ly-seKors har hæ-vet til Him-len Danmarks Navn.

2. Fra Himlen er du faldet,
 du Danmarks Helligdom!
 Did har du Kæmper kaldet,
 som Verden leder om.
 Saa længe Rygtet svinger
 sig over Land og Sø,
 mens Nordens Harpe klinger,
 din Ros skal ej uddø.

3. Hver Gang en Stjerne funkler,
 en Helt du nævne kan,
 men ingen, som fordunkler
 din store Kristian.
 Paa Lysets Kyst han stander
 i Sejersklædebon,
 hver Gang en Kæmpe lander
 hos Rud og Absalon.
 B. S. Ingemann.